

L I S T E K.

Biblijografija slovenska. Pod tem naslovom hočemo odslej naznaujati vse nove knjige slovenske, ki se pošiljajo uredništvu našemu; o važnejših izmed njih bodemo o pritiki obširneje poročali:

— Josipa Jurčiča zbrani spisi VII. zvezek. Uredil Fr. Levec. Založila in natisnila »Narodna Tiskarna« v Ljubljani 1888, 8, str. 242. — Cena vezanemu zvezku po 1 gld, nevezanemu po 60 kr. — Vsebina: I. »Lepa Vida«. Roman (»Zvon« 1877.) — II. »Ivan Erazem Tatenbah«. Izviren historičen roman iz sedemnajstega veka slovenske zgodovine. (»Slovenski Narod« 1873.). —

Jurčičevih zbranih spisov je izšlo dosedaj VI zvezkov. Od teh jih je še nerazprodanih: I. zvezka še 575, II. še 779, III. zvezka še 1016, IV. zvezka še 1137, V. zvezka še 1235, VI. zvezka še 1574. Skupno tedaj 6316 zvezkov.

Prodalo se je Jurčičevih knjig tekom leta 1887. vezanih 409 zvezkov, nevezanih 659 zvezkov. Skupno tedaj 1068 zvezkov. Dohodkov je bilo gld. 1060 gld. 55 kr., stroškov pa 1004 gld. 78 kr.

Da se Jurčičevi zbrani spisi tako počasi razpečavajo, krivo je pač, da je veliko njegovih del po prvotnih izdajah še med národom, glavni vzrok je pa gotovo le ta, da Slovenci nimajo za leposlovne proizvode urejene trgovine s knjigami, in najmenj še kako kolportažo.

Obračamo se torej do vsega slovenskega razumnštva, da prične agitacijo za razprodajo Jurčičevih zbranih spisov. Posamičniku bode pač lahko v svojem kraju dobiti nekaj naročnikov, od katerih naj pobere denar in ga odpošlje »Narodni Tiskarni« po poštni nakaznici. Ta mu bode doposlala potem naročene knjige, katere lahko razdeli med nabrane naročnike. To delo posameznika ne bode stalo preveč truda, stvára bode pa s tem le mnogo koristil. Gotovo malo častno bi bilo za ves slovenski národ, ko bi dela prvega pripovedovalca našega Jurčiča v shrambah strela in bi jih ne bral tisti narod, katerega je Jurčič toli ljubil, za katerega je žrtvoval in neumorno delal vse svoje življenje. Najlepši spomenik njegov bode, da vsak Slovenec in vsaka Slovenska pozna njegove spise.

Nove muzikalije. I. *Himna* zlatomašniku sv. očetu papežu „Leonu XIII.“ Zložil Anton Foerster. To himno je prinesel „Cerk. Glasbenik“ v 12. št. svojih prilog l. 1887. Upravljena je bila takrat za jeden glas in za orglje. Pozneje je to himno prekomponiral g. skladatelj za moški zbor s tenorovim solo. V tej obliki je pel „Slavec“ pri papežki slavnosti v Ljubljani to himno, o kateri trdimo, da je izredno lepoglasna, veličastna in impozantna. Značaj himne v tej pesmi je popolnoma pogojen. Služila bi prav dobro za posebne slavnosti, osobito gg. novomašnikom, zlatomašnikom in sploh jubilentom. Zatorej uljudno prosimo, da bi kdo izmed naših pesnikov blagovolil tekst tako prirediti, da bi se lahko pel pri omenjenih slavnostih. Škoda bi bilo krasne himne, ko bi se morala zarad zastarelega teksta položiti ad acta. Partitura stoji 36 kr., glasovi tudi toliko. (Solo za tenor se nahaja samó v partituri). Delo se dobiva pri g. skladatelji.

G. Anton Foerster me je naprosil opozoriti č. gg. čitatelje „Zvonove“ na naslednje tiskovne pomote v njegovi „Domovini“. (Gl. Matice zvezek XVIII). St. 5. V 4. taktu tenor solo mora zađuja glaska biti *fis*, mesto *c*. V 6. taktu mora biti druga glaska v basu *b* in ne *a*, sicer napravlja s tenorom kvintno paralelko. Ligatura v basu pa je boljša zato, da pevci gotovo vzdrže ta *b*, ki nosi dve harmoniji. Pri piki bi utegnili pevci